

Sygn. akt VII K 40/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Cisak-Nieckarz

Protokolant: sekr. sądowy Dawid Lesiakowski,

starszy sekr. sądowy Agnieszka Chojnacka

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2018 roku, 16 kwietnia 2018 roku

sprawy **T. W.** s. Z. i E. z domu Z., ur. (...) w R.

oskarżonego o to, że:

1. W dniu 1 stycznia 2018 roku o godz. 17.05 roku w miejscowości (...) gm. S. powiatu (...) stosował przemoc i groźby bezprawne w celu zmuszenia funkcjonariusza K. (...) w S. w osobie asp. P. R., do zaniechania prawnej czynności służbowej, w ten sposób, że w trakcie podjętej interwencji wypowiadał groźby bezprawne po adresem interweniującego Policjanta,

tj. o czyn z art. 224 § 2 kk

2. W dniu 1 stycznia 2018 roku o godz. 17.05 roku w miejscowości (...) gm. S. powiatu (...) naruszył nietykalność cielesną dwóch funkcjonariuszy K. (...) w S. w osobach asp. P. R. i asp. sztab. J. N. w związku i podczas pełnienia przez nich obowiązków służbowych, w ten sposób, że szarpał rękoma za ubranie interweniujących Policjantów, usiłował kopnąć w głowę funkcjonariusza P. R., a funkcjonariusza J. N. ugryzł w prawą nogę na wysokości pachwiny powodując ranę kęsaną o długości 3 cm z wybroczynami krwawymi

tj. o czyn z art. 222 § 1 kk

1. oskarżonego **T. W.** uniewinnia od popełnienia czynu zarzucanego w pkt 1 i koszty procesu w tym zakresie przejmują na rachunek Skarbu Państwa;

2. oskarżonego **T. W.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt 2 wyczerpującego dyspozycję art. 222 § 1 kk i za to na podstawie art. 222 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę grzywny w liczbie 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 126,24 zł (sto dwadzieścia sześć złotych dwadzieścia cztery grosze) tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 100 (sto) złotych tytułem opłaty, w związku z rozstrzygnięciem z pkt 2.

Sygn. akt VII K 40/18

UZASADNIENIE

Rzecznik oskarżenia postawił T. W. zarzut popełnienia czynów polegających na tym, że:

1. W dniu 1 stycznia 2018 roku o godz. 17.05 roku w miejscowości (...) gm. S. powiatu (...) stosował przemoc i groźby bezprawne w celu zmuszenia funkcjonariusza K. (...) w S. w osobie asp. P. R., do zaniechania prawnej czynności służbowej, w ten sposób, że w trakcie podjętej interwencji wypowiadał groźby bezprawne po adresem interweniującego Policjanta, **tj. czynu z art. 224 § 2 kk**

2. W dniu 1 stycznia 2018 roku o godz. 17.05 roku w miejscowości (...) gm. S. powiatu (...) naruszył nietykalność cielesną dwóch funkcjonariuszy K. (...) w S. w osobach asp. P. R. i asp. sztab. J. N. w związku i podczas pełnienia przez nich obowiązków służbowych, w ten sposób, że szarpał rękoma za ubranie interweniujących Policjantów, usiłował kopnąć w głowę funkcjonariusza P. R., a funkcjonariusza J. N. ugryzł w prawą nogę na wysokości pachwiny powodując ranę kąsaną o długości 3 cm z wybroczynami krwawymi, **tj. czynu z art. 222 § 1 kk**

W toku przewodu sądowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 stycznia 2018 roku funkcjonariusze Policji J. N. i P. R. pełnili służbę na terenie K. (...) w S.. Około godz. 17.05 udali się na interwencję do miejscowości (...), gdzie zgodnie ze zgłoszeniem miała mieć miejsce awantura domowa. Na miejscu funkcjonariusze Policji zastali E. W., która podała, że mąż T. W. będąc pod wpływem alkoholu wszczął awanturę, ubliżał jej słowami wulgarnymi, groził pobiciem i zabiciem. Zgłaszająca, w obawie o bezpieczeństwo dzieci w wieku odpowiednio 9 lat i 4 lata, powierzyła opiekę nad dziećmi swojej matce, w miejscu jej zamieszkania. E. W. wskazała budynek gospodarczy, gdzie miał przebywać jej mąż. Funkcjonariusze Policji udali się w wskazane miejsce, a następnie wraz z mężczyzną wskazanym przez E. W. jako T. W. - do budynku mieszkalnego. Przy próbie wylegitymowania, T. W. odmówił okazania dowodu osobistego oraz podania danych osobowych, używał słów wulgarnych. Nie reagował na wydawane przez funkcjonariuszy Policji polecenia zachowania spokoju.

/dowód: zeznania świadka T. R. – k. 5v, nagranie rozprawy – k. 52

zeznania świadka J. N. – k. 9v, 50v-51

notatka urzędowa – k. 1/

T. W. nie reagował na polecenia, wstawał, próbował wyjść z domu. Funkcjonariusze Policji uprzedzili, iż niestosowanie się do ich poleceń będzie skutkowało użyciem środków przymusu bezpośredniego. T. W. nie reagował. Funkcjonariusze przy użyciu siły fizycznej – chwytów transportowych próbowali zatrzymać T. W. w pomieszczeniu, gdzie prowadzono czynności. Wówczas T. W. zaczął szarpać za ubranie T. R.. Wobec tego funkcjonariusze Policji założyli T. W. kajdanki na ręce trzymane z tyłu i posadzili na krześle. T. W. ponownie wstawał z krzesła, więc posadzono go na podłodze. W tym czasie funkcjonariusze prowadzili wywiad od zgłaszającej oraz sporządzali dokumentację niebieskiej karty. T. W. ponownie próbował wstać z podłogi. Funkcjonariusz T. R. próbował mu to uniemożliwić, wówczas T. W. próbował kopnąć funkcjonariusza Policji w głowę. T. R. wykonał unik, uniemożliwiając T. W. uderzenie. Używając chwytów transportowych funkcjonariusz J. N. wyprowadził T. W. z mieszkania kierując się do radiowozu. W trakcie doprowadzenia T. W. ugryzł J. N. w udo i okolice pachwiny powodując krwawą ranę o długości 3 cm.

/dowód: zeznania świadka T. R. – k. 5v, nagranie rozprawy – k. 52

zeznania świadka J. N. – k. 9v

notatka urzędowa – k. 1

dokumentacja medyczna – k. 13

opinia biegłego chirurga – k. 23/

T. W. został doprowadzony do K. (...) w S., a o zdarzeniu powiadomiono dyżurnego K. (...)w P.. Na terenie K. (...) w S., T. W. wypowiadał pod adresem T. R. słowa: „już długo tu nie popracujesz”, co adresat potraktował jako groźbę pozbawienia go pracy, nie obawiając się jej spełnienia.

/dowód: zeznania świadka T. R. – k. 5v, nagranie rozprawy – k. 52

zeznania świadka J. N. – k. 9v

notatka urzędowa – k. 1/

T. W. został zatrzymany i podany badaniom trzeźwości. Badanie prowadzone o godz. 18.13 wykazało, iż T. W. był w stanie nietrzeźwości na poziomie 1.33. mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu..

/dowód: protokół zatrzymania – k. 2

protokół badania trzeźwości – k. 3

zeznania świadka T. R. – k. 5v, nagranie rozprawy – k. 52

zeznania świadka J. N. – k. 9v -10/

T. W. ma 36 lat, legitymuje się średnim wykształceniem, z zawodu technolog przetwórstwa mięsnego. Utrzymuje się z wynagrodzenia za pracę, wynagrodzenie na poziomie minimalnej płacy. Jest zobowiązany alimentacyjnie na rzecz dwojga dzieci w łącznej kwocie 800 złotych. Posiada majątek o wartości 150.000 złotych. Nie był uprzednio karany.

/dane podane przez oskarżonego do protokołu rozprawy- k. 46-46v

karta karna – k. 22/

Przesłuchiwany w charakterze podejrzanego T. W. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Jak wyjaśnił, żałuje swojego zachowania. Nie jest w stanie racjonalnie wytłumaczyć tego co zrobił. Chce przeprosił funkcjonariuszy Policji. Wyraził gotowość dobrowolnego poddania się karze.

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 18/

Przesłuchiwany w charakterze oskarżonego T. W. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Dodał, że jest mu przykro, to nie powinno mieć miejsca.

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 46v/

Sąd dokonał następującej oceny zgromadzonego materiału dowodowego i zważył co następuje:

Podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie stanowią głównie zeznania funkcjonariuszy policji J. N. i P. R.. Fakt zatrzymania oskarżonego wynika natomiast z protokołu zatrzymania. Nie ulega nadto wątpliwości, iż oskarżony był w dacie zdarzenia w stanie nietrzeźwości, a świadczy o tym dowód z dokumentu w postaci protokołu użycia urządzenia pomiarowego do ilościowego oznaczania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu. W oparciu o wskazane dowody zrekonstruowano fakty. Przechodząc do dowodów najistotniejszych w sprawie, a to zeznań świadków J. N. i P. R., świadkowie ci relacjonując przebieg interwencji z dnia 01.01.2018 roku i jej przyczynę, drobiazgowo opisali zachowanie oskarżonego podczas przebiegu interwencji i podejmowanych przez funkcjonariuszy czynności, poczynając od legitymowania oskarżonego, po jego zachowanie w mieszkaniu, aż po decyzje o dowiezieniu do KP S. i zatrzymaniu, zachowanie podczas doprowadzenia do radiowozu, aż do czynności w Komisariacie Policji w S.. Relacje wskazanych są spójne i logiczne, wzajemnie korespondują, bądź uzupełniają się.

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, a w kontekście zeznań wskazanych wyżej świadków oświadczenie to nie budzi żadnych wątpliwości.

Rzecznik oskarżenia stawia oskarżonemu w pkt 1 aktu oskarżenia zarzut

popęnienia występku z art. 224 § 2 kk. Paragraf 2 art. 224 penalizuje stosowanie przemocy lub groźby bezprawnej w celu zmuszenia funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej do przedsięwzięcia lub zaniechania prawnej czynności służbowej. Przemoc lub groźba bezprawna jest w tym przypadku, jak podnosi się w orzecznictwie, "narzędziem oddziaływania na psychikę indywidualnie oznaczonych osób" /wyrok SA w Białymstoku z 11 kwietnia 2002 r., II AKa 16/02, OSA 2003, z. 4, poz. 37/. Odnosząc się szerzej do znamion tego występku, jedną z form działania sprawcy występku z art. 224 § 2 kk jest groźba. Taką formę bezprawnego wpływania na funkcjonariusza publicznego ukierunkowanego na zmuszenie funkcjonariusza do odstąpienia od prawnej czynności służbowej rzecznik oskarżenia wskazuje w zarzucie opisanym w tej sprawie w pkt. 1. Groźbą bezprawną w rozumieniu art. 115 § 12 kk jest zarówno groźba, o której mowa w art. 190 kk (do której Sąd odniesie się poniżej) jak i groźba spowodowania postępowania karnego lub rozgłoszenia wiadomości uwłaczającej czci zagrożonego lub jego osoby najbliższej. Z kolei treścią groźby karalnej, o której mowa w art. 190 kk jest zapowiedź popełnienia przestępstwa na szkodę pokrzywdzonego lub osoby mu najbliższej. Groźba jest oddziaływaniem na psychikę drugiej osoby przez przedstawienie zagrożonemu zła, które go spotka ze strony grożącego albo innej osoby, na której zachowanie grożący ma wpływ. Treścią groźby musi być zapowiedź popełnienia przestępstwa, a więc czynu bezprawnego i karalnego. Groźba może być wyrażona za pomocą wszystkich środków, mogących przekazać do świadomości odbiorcy jej treść. Zapowiedź popełnienia przestępstwa może więc być dokonana ustnie, na piśmie, ale także za pomocą gestu czy też innego zachowania, np. wyjęcia niebezpiecznego narzędzia i pokazania, jaki zostanie zrobiony z niego użytek /A.Zoll Komentarz do art. 190 Kodeksu karnego – baza Lex/.

Zapowiedź spowodowania zwolnienia funkcjonariuszy z pracy, nie mieści się w opisanym wyżej pojęciu groźby, a mając na uwadze okoliczności w jakich została wypowiedziana i osobę wypowiadającego, nie może być potraktowana poważanie. Pokrzywdzony T. R. wprost podaje, iż zapowiedzi tej, jakkolwiek potraktował jako groźbę usunięcia ze służby, nie potraktował jej poważnie, ani się jej nie obawia. Oskarżony nie ma realnego wpływu na stosunek zatrudnienia funkcjonariuszy, a gdyby nawet doniesienie (choćby nieprawdziwe) o przekroczeniu uprawnień przez funkcjonariuszy spowodowało zakończenie służby, to rodzaj użytych słów i ich kontekst nie mieści się w pojęciu groźby o jakiej mowa w art. 224 § 2 kk. Oskarżony nie zagroził spowodowaniem postępowania karnego, zatrzymany mówił o zwolnieniu funkcjonariusza z pracy, co nie nosi znamion groźby bezprawnej. Ani treść wypowiedzi, ani jej kontekst nie dają podstaw do potraktowania jako groźby znamionującej występku z art. 224 § 2 kk.

Z tych też względów Sąd uniewinnił oskarżonego T. W. od zarzutu popełnienia czynu 224 § 2 kk.

Zgromadzony materiał dowodowy daje natomiast podstawy do przypisania oskarżonemu występku polegającego na tym, że: w dniu 1 stycznia 2018 roku o godz. 17.05 roku w miejscowości (...) gm. S. naruszył nietykalność cielesną dwóch funkcjonariuszy K. (...) w S. w osobach asp. P. R. i asp. sztab. J. N. w związku i podczas pełnienia przez nich obowiązków służbowych, w ten sposób, że szarpał rękoma za ubranie interwenujących Policjantów, usiłował kopnąć w głowę funkcjonariusza P. R., a funkcjonariusza J. N. ugryzł w prawą nogę na wysokości pachwiny powodując ranę kęsaną o długości 3 cm z wybroczynami krwawymi, czym wyczerpał dyspozycję art. 222 § 1 kk.

Przedmiotem czynności wykonawczej czynu zabronionego określonego w art. 222 § 1 kk, jest funkcjonariusz publiczny (w tym przypadku funkcjonariusz Policji) lub osoba mu przybrana do pomocy, a sposobem działania sprawcy jest naruszenie jego nietykalności cielesnej, podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych. W przedmiotowej sprawie ponad wszelką wątpliwość zostało wykazane, że oskarżony T. W. szarpał rękoma za ubranie interwenującego funkcjonariusza Policji T. R., następnie usiłował kopnąć go w głowę, zaś funkcjonariusza Policji - J. N. ugryzł w prawą nogę na wysokości pachwiny powodując ranę o długości 3 cm z wybroczynami krwawymi. Naruszenie nietykalności cielesnej, to wszelkiego rodzaju czynności oddziałujące na ciało drugiej osoby, które nie są przez nią akceptowane. W realiach tej sprawy zostały wyczerpane znamiona występku z art. 222 § 1 kk.

Stopień społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu jest znaczny.

Wina oskarżonego została udowodniona, działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim.

Oskarżony jest osobą zdatną do zawinienia, ze względu na wiek, jak i pełną poczytalność. Oskarżony jest zdolny do rozpoznania bezprawności swojego czynu, znajduje się w sytuacji, która nie wyklucza możliwości dania posłuchu normie prawnej. W realiach tej sprawy nie zachodzą okoliczności wyłączające bezprawność czynu oskarżonego lub jego winę.

Kara 100 stawek dziennych grzywny jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, przy uwzględnieniu:

a/ okoliczności łagodzące:

- uprzednia niekaralność,
- przyznanie się do zarzutu i złożenie wniosku o dobrowolne poddanie się karze,
- wyrażenie skruchy;

b/ okoliczności obciążające:

- działanie w stanie nietrzeźwości.

Należy zaznaczyć, że zastosowana wobec oskarżonego sankcja - kara podlegająca efektywnemu wykonaniu, stanowi realną dolegliwość jaka dotknie sprawcę pozostawiając go w przekonaniu negatywnej oceny czynu, którego się dopuścił. Przy kształtowaniu wysokości grzywny (jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł) Sąd miał na uwadze treść art. 53 § 2 kk i 33 § 3 kk, a w szczególności to, że oskarżony posiada wpływy na poziomie minimalnego wynagrodzenia za pracę, posiada zobowiązania alimentacyjne. Sąd sięgnął w realiach tej sprawy po karę grzywny. Dodać tylko należy iż w realiach tej sprawy, przewaga okoliczności łagodzących, w tym uprzednia niekaralność, to zasadnicze argumenty przemawiające za wyborem sankcji najłagodniejszego rodzaju z katalogu kar.

W oparciu o treść art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 618 § 1 kpk, art. 616 § 2 kpk, art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa:

a/ tytułem wydatków kwotę 70 złotych obejmującą:

- opłatę przewidzianą za udzielenie informacji z rejestru skazanych,
- ryczał za doręczenia korespondencji w postępowaniu przygotowawczym oraz sądowym (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym /Dz. U. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm./),

b/ tytułem opłaty kwotę 100 złotych ustaloną na podstawie art. 3 ust 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 roku , Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).

.